

С Р Е Щ А

Влакътъ спрѣ и изписка гнѣвно, задето сж го спрѣли на такава малка гара. Разпаленъ и нетърпеливъ, той сякашъ прѣхтѣше отъ желание да мине по-скоро напредъ по своя пѣтъ.

Фенерътъ на гарата примигваше изплашенъ и освѣтляваше на прекъсване голѣмия кръгълъ часовникъ на стената.

Слѣзохъ отъ влака и чакахъ да видя нѣкой другъ пѣтникъ, за да му поискамъ упѣтване. Никой не слизаше. Валѣше ситенъ дѣждъ, и само за нѣколко секунди вече бѣхъ цѣлъ измокренъ, затова прибѣгнахъ подъ покрива на гарата.

Минаха нѣколко минути, но никой не слизаше. Азъ все още чакахъ, защото трѣбваше непременно да разпитамъ нѣкого. Какъ иначе можехъ да отида до Шейново? Колко ли километра имаше до тамъ? Дали пѣкъ да пренощувамъ тукъ нѣкжде и на другия день да продължа пѣтуването си? Имахъ нужда и се надѣвахъ, защото не можехъ дълго да стоя подъ този покривъ и да зѣзна въ тази дѣжделива нощъ.

Но ето че, когато влакътъ изпищѣ за трѣгване, нѣкой слизаше бързо по стѣпалата на единъ вагонъ. И когато стѣпваше отъ последното стѣпало на земята, което разстояние бѣше доста голѣмо, съ неопредѣлено чувство видѣхъ единъ свѣтълъ чорапъ, после другия, и следъ мигъ тѣхната господарка бѣше вече цѣла на земята. Неизпущахъ нито едно движение на непознатата спѣтница.